

Arrest

**nr. 345 016 van 20 april 2026
in de zaak RvV X IX**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. MBOG
Jozef Buerbaumstraat 44
2170 MERKSEM**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 18 oktober 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 22 september 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 24 oktober 2025 met referentnummer 132913.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesememorie.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 13 maart 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 24 maart 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 3 november 2023, in functie van haar Belgische moeder, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 30 april 2024 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

1.3. Op 7 augustus 2024 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie ten aanzien van verzoekster de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.4. Verzoekster diende op 26 maart 2025, in functie van haar Belgische moeder, een nieuwe aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.5. De gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie nam op 22 september 2025 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze beslissing, die verzoekster bij aangetekend schrijven van 29 september 2025 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 26.03.2025 werd ingediend door:

Naam: [A.]

Voorna(a)m(en): [I.]

Nationaliteit: Marokko

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt voor de tweede keer gezinshereniging aan met haar Belgische moeder [E.A.F.] [...], in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Art.40ter, § 2, 2° heeft betrekking op: de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn van de Belg of van diens echtgenoot of geregistreerde partner bedoeld in het eerste lid, 1°, beneden de leeftijd van achttien jaar of die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen. (...)

Betrokkene is ouder dan 18 jaar en dient dus aan te tonen 'ten laste' te zijn van de referentiepersoon. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine en voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging.

Ter staving van het ten laste zijn liggen de volgende documenten voor:

- Brief van de kadastrale registers van Al Hoceima waarin staat dat er geen onroerend goed geregistreerd staat op naam van betrokkene in Marokko (dd. 30.12.2024). Dit attest werd echter opgemaakt op een moment dat betrokkene reeds maanden in België verbleef. De relevantie van het attest kan aldus niet worden vastgesteld. Niets sluit namelijk uit dat betrokkene haar eigendom(men) verkocht alvorens zij vertrok uit het land van herkomst.

- Attestation de non-imposition à la TH & TSC (dd. 17.12.2024) waaruit blijkt dat zij niet onderworpen is aan woon- en gemeenschapsbelasting. Ook dit attest werd opgemaakt toen betrokkene reeds in België verbleef. De relevantie kan opnieuw niet worden vastgesteld. Niets sluit namelijk uit dat betrokkene haar eigendom(men) verkocht alvorens zij vertrok uit het land van herkomst waardoor het logisch is dat zij op moment van opmaak van het document niet onderworpen is aan de voormelde belastingen.

- Attestation de situation familiale dd 23.12.2024, stellende dat betrokkene ongehuwd is.

- Attestation de revenu dd. 23.05.2025 vanwege Direction Générale des Impôts, stellende dat betrokkene geen inkomsten heeft: het attest vermeldt geen periode waarop het betrekking heeft, het jaartal/de jaartallen zijn niet opgegeven, waardoor de gemaakte vaststellingen niet afdoende geïnterpreteerd kunnen worden in het licht van de huidige aanvraag. Indien het een momentopname betreft, dan zegt dit attest onvoldoende over het vermogen van de betrokkene in de periode voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging.

- Attest OCMW dd. 11.03.2025 en 03.06.2025 stellende dat betrokkene, de referentiepersoon en zus [A.C.] geen steun genieten

- Attestation prise en charge (dd. 09.04.2025) stellende dat de président de la commune urbaine de la ville d'Al Hoceima attesteert dat betrokkene ten laste was van haar moeder alvorens Marokko te verlaten. Het is onduidelijk op basis van welke gegevens dit attest werd opgemaakt. Niets sluit uit dat het attest werd opgemaakt op basis van een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Bovendien dient betrokkene ten aanzien van Dienst Vreemdelingenzaken aan te tonen ten laste te zijn van de referentiepersoon en niet ten aanzien van de gemeente Al Hoceima.

- Attest van het Nationaal Fonds van de Sociale Zekerheid van Marokko waaruit blijkt dat zij er niet geregistreerd is (dd. 18.12.2024). De relevantie van het attest kan niet worden vastgesteld. Het werd opgemaakt op een moment dat betrokkene reeds maanden in België verblijvend was waardoor het nogal logisch is dat zij niet geregistreerd is bij het Nationaal Fonds van de Sociale Zekerheid. Niets sluit uit dat zij voorafgaand aan haar komst naar België wel geregistreerd was bij deze entiteit.

- Geldtransfers van de referentiepersoon aan betrokkene via Moneytrans en Banque Chaabi uit de periode 09.03.2018 – 15.12.2022.

Er dient in eerste instantie te worden opgemerkt dat betrokkene opnieuw er niet in slaagt haar onvermogen in het land van herkomst afdoende aan te tonen, zoals hierboven uiteengezet. Tijdens het ICAM intakegesprek (dd. 31.10.2024) verklaarde betrokkene dat zij niet op een "stabiele en officiële manier" gewerkt zou hebben in Marokko en dat zij "tussen de één en twee maanden lang gewerkt heeft in een soort van boutique en ook in de winkel arbeid heeft verricht" en dat ze niet meer wist hoe oud ze toen was. Hoewel het gesolliciteerd karakter van de verklaring niet kan worden uitgesloten, blijkt evenwel dat betrokkene in het verleden toch in staat is geweest om te werken. Het is bijgevolg geen onevenredige vereiste om te stellen dat zij haar onvermogen in het land van herkomst voorafgaand aan haar komst naar België afdoende moet aantonen met objectieve documenten. De documenten die betrokkene hiertoe voorlegt zijn echter niet relevant gelet ze betrekking hebben op periodes dat betrokkene Marokko reeds had verlaten of nalaten te specificeren op welke periode ze betrekking hebben.

Wat betreft de bewijzen financiële/materiële afhankelijkheid van in het land van herkomst of origine.

Geldtransfers kunnen pas mee in rekening gebracht worden indien het onvermogen afdoende is aangetoond (arrest RvV nr. 248 082 dd. 25/01/2021, p. 9), wat hier niet is gebleken. Immers, zonder een zicht op het onvermogen kan niet ingeschat worden of de aangetoonde steun fundamenteel dan wel aanvullend was voor het overleven van de betrokkene. Te meer nu betrokkene zelf heeft aangegeven te hebben gewerkt in het verleden en daarnaast in het intakegesprek ook meegaf dat zij samenwoonde met haar zus, waardoor het niet uitgesloten is dat zij ten laste was van de zus waarmee ze samenwoonde indien zij daadwerkelijk onvermogen zou zijn geweest. De financiële steun van de referentiepersoon hield weliswaar een lange tijd aan, toch kan op basis van de voorhanden informatie niet besloten worden dat deze steun levensnoodzakelijk was. Het is niet ongebruikelijk dat familieleden die in het buitenland verblijven geld naar familie en vrienden in het land van origine overmaken bij wijze van schenking zonder dat de familie/vrienden er op zijn aangewezen om in hun levensonderhoud te voorzien.

Bovendien gaan de voorgelegde overschrijvingen slechts terug tot eind 2022, zijnde bijna een jaar voor de indiening van de eerste aanvraag gezinshereniging dd. 03.11.2023. Op welke manier zij in haar levensonderhoud kon voorzien in de maanden tussen de laatste storting en de indiening van de eerste aanvraag gezinshereniging, is niet duidelijk. Zelf verklaart zij al die tijd in België te hebben verbleven, maar dit wordt niet afdoende aangetoond met verifieerbare documenten. Evenmin liggen er stukken voor dat zij sedert haar inschrijving in België ook nog steeds ten laste zou zijn van de referentiepersoon. Het is wel degelijk de bedoeling dat de betrokkene aantoont dat zij ten laste was van de referentiepersoon in het verleden én voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging, en dat zij voor haar overleven op aangewezen was op de steun van de referentiepersoon. Het gegeven dat betrokkene sedert 03.11.2023 tot op heden op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015).

Betrokkene toont niet afdoende aan aan de gestelde voorwaarden van artikel 40ter te voldoen om het verblijfsrecht in België te genieten op basis van gezinshereniging. Betrokkene toont niet afdoende aan voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst onvermogen te zijn en ten laste te zijn van de referentiepersoon.

Het recht op verblijf in het kader van gezinshereniging wordt daarom geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er de aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht."

Dit is de bestreden beslissing

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Haar betoog, in haar synthesememorie, luidt als volgt:

“Met betrekking tot de brief van kadastrale registratie en “attestation de non-imposition”

In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, heeft verzoekster het officieel attest van de bevoegde Marokkaanse instanties neergelegd. Uit dat document blijkt duidelijk dat verzoekster geen eigenaar is van onroerende goederen. Het attest vermeldt nergens dat verzoekster ooit eigenares is geweest van onroerende goederen.

Het voormelde attest dateert van de periode na het vertrek uit Marokko omdat ze dat attest na haar vertrek van Marokko heeft aangevraagd. Voor haar vertrek uit Marokko heeft verzoekster dat attest niet nodig gehad. Het is in het kader van haar aanvraag gezinshereniging dat ze het attest heeft gevraagd.

Indien de verwerende partij verwacht dat verzoekster een attest neerlegt van voor haar vertrek uit Marokko, dan zal dit onmogelijk zijn, vermits ze niet wist dat ze dergelijk attest nodig zou hebben.

Uit het voorgaande blijkt dat de motivering van de bestreden beslissing verkeerd is.

Met betrekking tot de “attestation de revenu dd. 23.05.2025”

In tegensstelling tot wat de verwerende partij beweert, dient men met het neergelegde attest van geen inkomsten wel rekening te houden. Het attest in kwestie stelt duidelijk dat verzoekster als onvermogen in Marokko is gekend.

Het attest in kwestie werd door de bevoegde instanties opgesteld. De verwerende partij zegt niet waarom men de attesten van de bevoegde Marokkaanse instanties niet zouden kunnen vertrouwen.

Er dient tevens gepreciseerd te worden dat verzoekster een attest tot ten laste neming (Attestation de prise en charge) heeft neergelegd. Dit attest bevestigt de inhoud van het “attestation de revenus”.

Gelet op het voorgaande dient men vast te stellen dat de motivering van de bestreden beslissing niet correct is.

Met betrekking tot de bewijzen van financiële/materiële afhankelijkheid

Verzoeker heeft voldoende bewijzen voorgelegd waaruit blijkt dat ze financiële steun van haar moeder kreeg. De omvang en de regelmaat van de kwestieuze steun kan niet betwist worden. Verzoekster kreeg de steun van haar moeder tot op het moment waarop ze Marokko verliet en dat ze samen met haar moeder in België kwam wonen.

Het feit dat de financiële steun voor iets anders zou kunnen dienen dan voor het levensonderhoud van verzoekster wordt betwist. De duur en het regelmatig karakter van de geldverzending tonen aan dat verzoekster het geld in kwestie nodig had. Verzoekster had dat geld nodig omdat ze geen eigen inkomsten had.

Uit al het voorgaande blijkt duidelijk dat de bestreden beslissing in strijd is met de bepalingen van artikel 3 van de wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.”

2.1.2.1. De Raad merkt op dat artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 voorziet dat de motivering van beslissingen van de besturen de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan zij is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 40ter, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet, geduid dat verzoeksters verblijfsaanvraag wordt afgewezen omdat uit de door haar aangebrachte stukken niet blijkt dat zij voldoet aan de voorwaarden om het recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie te genieten. Verweerder heeft hierbij uiteengezet dat verzoekster niet deugdelijk heeft aangetoond dat zij, voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst, onvermogen en ten laste van haar Belgische moeder was. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekster toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te

wenden. Verzoekster kan daarom niet worden gevolgd waar zij poneert dat de door verweerder verschaftte motivering van de bestreden beslissing gebrekkig en niet afdoende is.

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

2.1.2.2. Verzoekster ontwikkelt verder ook inhoudelijke argumenten tegen de motieven van de bestreden beslissing en houdt voor dat verweerder heeft nagelaten rekening te houden met bepaalde belangrijke elementen. Zij lijkt hiermee – zoals ook verweerder aangeeft – de schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel te willen aanvoeren. De schending van voornoemde beginselen van behoorlijk bestuur dient in casu te worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Voormelde wetsbepaling voorziet dat een bloedverwant in neergaande lijn van een Belgisch onderdaan, indien hij ouder is dan achttien jaar, een recht op verblijf van meer dan drie maanden kan laten gelden indien hij ten laste is van de Belgische onderdaan die hij begeleidt of vervoegt.

De Raad stelt vast dat verzoekster aangeeft niet akkoord te gaan met verweerders standpunt dat uit de aangebrachte stukken niet kan worden afgeleid dat zij voordat zij haar aanvraag gezinshereniging indiende en reeds in haar land van herkomst of origine ten laste was van haar Belgische moeder en zij dus niet voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf van meer dan drie maanden te genieten. Zij toont met haar betoog echter niet aan dat verweerder is uitgegaan van een incorrecte feitenvinding, dat hij enig relevant document over het hoofd heeft gezien of dat zijn appreciatie van de aangebrachte documenten kennelijk onredelijk is. Verzoekster wijst er weliswaar op dat zij onder meer officiële attesten, uitgaande van de Marokkaanse autoriteiten, heeft overgemaakt (een “*brief van de kadastrale registers van Al Hoceima*” en een “*attestation de non-imposition à la TH & TSC*”), maar maakt niet aannemelijk dat verweerder verkeerdelijk aangaf dat deze stukken niet relevant zijn, omdat zij betrekking hebben op de situatie toen zij reeds in België verbleef. De Raad benadrukt dat het aan verzoekster toekomt aan te tonen dat zij tijdens haar verblijf in haar land van herkomst reeds ten laste was van haar Belgische moeder en dat het niet kennelijk onredelijk is om te oordelen dat voormelde documenten niet toelaten vast te stellen dat zij voor haar komst naar België niet beschikte over onroerende goederen of inkomsten en dus onvermogen was. Bovendien impliceert de eventuele onvermogenheid van verzoekster in Marokko niet dat automatisch moet worden aangenomen dat zij ten laste is van haar moeder. Verzoeksters bemerking dat uit de door haar aangebrachte stukken niet blijkt dat zij ooit eigenaar was van onroerende goederen is niet dienstig. Er kan uit deze stukken immers ook niet worden afgeleid dat zij nooit eigenaar was van onroerende goederen en dat verweerders standpunt dat deze stukken niet nuttig zijn om aan te tonen dat zij, voor zij naar België kwam, onvermogen was niet correct is. Verzoeksters toelichting dat zij deze stukken pas na haar vertrek uit Marokko heeft opgevraagd wijzigt niets aan het voorgaande.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt daarnaast duidelijk dat verweerder rekening heeft gehouden met het neergelegde “*attestation de revenu*”. Verzoeksters bewering dat verweerder dit niet deed mist feitelijke grondslag. Verweerder heeft opgemerkt dat niet blijkt op welke periode dit attest betrekking heeft en dit stuk dus niet toelaat vast te stellen of verzoekster voor zij naar België reisde onvermogen was. Verweerder heeft ook nergens aangegeven geen vertrouwen te stellen in attesten die worden afgeleverd door Marokkaanse overheidsdiensten. Hij heeft de inhoud van de stukken onderzocht en uiteengezet waarom deze documenten niet het bewijs leveren van verzoeksters voorgehouden onvermogenheid voor haar komst naar België. Verzoekster betoogt dat zij ook een “*attestation de prise en charge*” overmaakte en dit document samen met het “*attestation de revenu*” dient te worden bekeken. Verweerder heeft echter geïndiceerd dat hij geen bewijswaarde kan toekennen aan het “*attestation de prise en charge*”, daar niet blijkt op basis van welke gegevens dit document werd opgesteld. Verzoekster toont niet aan dat deze vaststelling incorrect is en uit een stuk zonder bewijswaarde kan uiteraard niets worden afgeleid aangaande een ander stuk.

Ook de geldtransfers vanwege verzoeksters moeder die in de periode tussen maart 2018 en 15 december 2022 hebben plaatsgevonden, heeft verweerder in ogenschouw genomen. Hij motiveerde dat, bij gebrek aan bewijs van verzoeksters onvermogen, niet kan worden ingeschat of de door haar moeder overgemaakte geldsommen werkelijk vereist waren om in haar levensonderhoud te voorzien. Verweerder heeft in dit verband aangegeven dat verzoekster zelf verklaarde te hebben gewerkt en dat zij bij haar zus woonde en het dus niet is uitgesloten dat zij, zelfs indien zij onvermogen was, in werkelijkheid ten laste was van haar zus. Hij heeft tevens gesteld dat het niet ongebruikelijk is dat familieleden die in het buitenland verblijven geld naar familie in het land van herkomst overmaken bij wijze van schenking, zonder dat familieleden er op zijn aangewezen om in hun levensonderhoud te voorzien. Hij stelde verder ook vast dat de laatste overschrijving dateert van eind 2022, terwijl de eerste aanvraag gezinshereniging pas werd ingediend op 3 november 2023, waardoor niet duidelijk is op welke manier verzoekster in deze tussenperiode in haar levensonderhoud kon voorzien. Verzoekster geeft aan een andere visie te hebben, maar toont niet aan dat verweerders argumentatie niet is gesteund op een correcte feitenvinding of dat deze kennelijk onredelijk is.

Een schending van de materiële motiveringsverplichting of van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij stelt het volgende in haar synthesesamenvatting:

“Aangezien het recht op de bescherming van het familieleven ingeroepen mag worden door alle rechtssubjecten die de facto een gezin vormen.

Dat de term “gezin” geenszins beperkt is tot het wettelijk gesloten huwelijk. Zo stelde het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, in de Chorfi-zaak, dat de relatie tussen ouders en minderjarige kinderen steeds valt onder het begrip “gezinsleven”, zelfs wanneer deze niet samenwonen. Ook ander de facto familiebanden kunnen dus onder het begrip “gezin” vallen: bv. grootouders en kleinkinderen, adoptant en adoptiekind, pleeggezin en ongehuwde samenwoners.

Verzoekster in casu vormt een gezin in België samen met haar Belgische moeder. Er dient gepreciseerd te worden dat verzoeksters financieel ten laste is van de moeder. Er is geen twijfel over het sterke karakter van de banden tussen verzoekster en haar moeder.

De bestreden beslissing houdt de scheiding in tussen verzoekster en haar moeder.

Verzoekster verwijst naar het arrest van de Raad van State dd. 25/09/1986, waarin het principe gesteld wordt dat op straffe van nietigheid vanwege schending van artikel 8 EVRM, dat het recht op gezinsleven beschermt, een afweging moet worden gemaakt of er een evenredigheid bestaat tussen enerzijds de motieven van de verwijderingsmaatregelen en anderzijds de door de maatregel veroorzaakte ontwrichting van het gezin van de betrokken vreemdeling (nr. 26.933, R.W., 1986-87, 2854 e.v.; zie ook Raad van State, 13.02.1992).

Uit de betreden beslissing in casu blijkt niet dat een afweging werd gemaakt tussen de motieven van de beslissing tot weigering van het verblijf en het moeilijk te herstellen ernstige nadeel dat dit alles kan veroorzaken.”

2.2.2. De Raad merkt op dat verzoekster, om zich te kunnen beroepen op het recht op eerbiediging van haar gezinsleven, zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM, moet aantonen dat zij enig gezinsleven in de zin van deze verdragsbepaling heeft. Het is niet betwist dat verzoekster op het ogenblik van het indienen van haar verblijfsaanvraag vierendertig jaar oud was en dat, overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten kan worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 48321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE, *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Uit de bespreking van het eerste middel is reeds gebleken dat een dergelijke afhankelijkheidsband tussen verzoekster en haar Belgische moeder niet aannemelijk wordt gemaakt. Ook het loutere gegeven dat verzoekster sinds haar aankomst in België op hetzelfde adres is ingeschreven als haar moeder impliceert niet automatisch dat tussen deze personen een afhankelijkheidsband bestaat. Bijgevolg is niet aangetoond dat verzoekster in België een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven leidt.

Ten overvloede moet worden vastgesteld dat verzoekster nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werd toegelaten of gemachtigd. De bestreden beslissing maakt aldus geen eind aan enig bestaand recht op verblijf van verzoekster. Er kan bijgevolg niet worden besloten dat, zelfs wanneer het bestaan van een gezinsleven in België zou moeten worden aangenomen, deze beslissing een inmenging vormt in enig privé- of gezinsleven die enkel mogelijk zou zijn in de in artikel 8, tweede lid van het EVRM bepaalde gevallen en na een belangenafweging. Daarenboven moet worden gesteld dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Er blijkt ook niet dat verzoekster enkel in België een gezinsleven kan hebben met haar moeder, die ook in Marokko is geboren. Verzoeksters beschouwingen laten de Raad ook niet toe te oordelen dat enig aspect van haar privéleven, dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zou vallen, door de bestreden beslissing in

het gedrang komt. De Raad kan bijgevolg niet vaststellen dat op verweerder enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten, die hem zou beletten om de bestreden beslissing te nemen.

Verzoeksters verwijzing naar een arrest van de Raad van State aangaande de belangenafweging die moet worden gemaakt bij het nemen van een verwijderingsmaatregel en het ontbreken van overwegingen in dit verband is niet nuttig aangezien de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel is. Er dient daarenboven te worden aangegeven dat artikel 8 van het EVRM geen formele motiveringsplicht inhoudt (cf. RvS 28 november 2017, nr. 239.974). Er moet ook moet worden benadrukt dat indien artikel 8 van het EVRM zou vereisen dat een vreemdeling tot een verblijf in het Rijk dient te worden gemachtigd, dit niet impliceert dat niet kan worden vastgesteld dat deze vreemdeling niet voldoet aan de bepalingen van artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en het bestuur niet zou vermogen om, zonder een toetsing aan deze verdragsbepaling door te voeren, vast te stellen dat er op grond van voormelde wetsbepaling geen recht op verblijf bestaat.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

Verzoekster heeft geen middel aangevoerd dat tot de vernietiging van de bestreden beslissing kan leiden.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig april tweeduizend zesentwintig door:

G. DE BOECK, voorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK